

[Jytte Hilden]

Vi kan ikke være bekendt nu at gå ud og sige til pensionisterne: Beklager, venner, men til efterårsferien bliver dette her lavet om.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Til socialministerens beroligelse skal jeg oplyse, at Fremskridtspartiets tankegang altid er stringent og sammenhængende, og det gjaldt også i forbindelse med vort provenuskøn ved indgåelsen af forliget i december 1988.

Forholdet var det, at der var indgået et forlig om en skattereform mellem skatteforhøjelsesparterne i juni 1985, som var tidsubegrænset. Og nu kom vi i december 1988 og indgik en skattelettelsesaftale, som var tidsubegrænset. Derfor kunne vi regne med, at aftalen med os ville gælde 3 1/2 år længere end aftalen med Socialdemokratiet, og så var vi inde i det indre marked, hvor alle disse energiafgifter falder væk. Derfor var vi tilfredse med, at der kun ville være en lille provenugevinst i 1989, hvor situationen var den, at det, som skattelettelsen kunne nå at beløbe sig til i 1989, kun var småting, fordi både forbrugerne og de andre skulle indrette sig efter det, men i 1990, 1991 og 1992 og – hvis ikke det indre marked var på plads den 1. januar 1993 – 1993 og 1994 ville det være en jubelfest for alle skattehadere i Danmark, at man kunne få en kolossal skattelettelse, og det ville være en enorm murbrækker.

Det var det, der var den langsigtede tankegang fra Fremskridtspartiets side, når vi tolererede en så lille provenugevinst på det ene af de to ønsker, som den gode fe Palle Simonsen tillod os at få opfyldt af vore fem ønsker ved finanslovforhandlingerne i december 1988. Derfor er der ikke noget, som på nogen som helst måde mangler sammenhæng i den langsigtede tankegang, der har været.

Så fandt finansministeren i anledning af apoteksafgiften pludselig på her i foråret 1990 at sige, at aftalen fra 1988 kun gælder til 1. januar 1991, og det var jo altså finansministerens apotekertanke, som ødelagde så meget for Fremskridtspartiet.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg skal prøve at nå at svare på de indvendinger, jeg ikke nåede at kommentere i mit første indlæg, og på dem, der har været siden.

For det første har jeg noteret mig både i den første runde og også senere, at Socialdemokratiet gentagne gange har efterlyst en forenkling af varnehjælpsreglerne. Jeg må gøre opmærksom på, at Socialdemokratiet ligesom Det radikale Venstre fra den tidligere regerings tid har et medansvar for, at vi landede på to ordninger. Jeg har fra, det øjeblik jeg blev socialminister, forsøgt mig med en harmonisering af de to regler, først med en skitse over fire år og siden med en skitse over to år.

Dette forslag er resultatet af, jeg havde nært sagt endeløse forhandlinger med to medlemmer af Socialdemokratiet, og vi er kommet frem til en løsning. Ingen partier har nogen indvendinger, men ingen vil levere stemmer til det. Det er dog egentlig besynderligt. Og jeg kan ikke sige andet, end at forslaget ligger der. Det er vidt bekendt; det har været sendt til pensionistorganisationerne, men ingen her i Folketinget har villet lægge stemmer til det. Det handler om, at vi over en årrække – enten to eller fire år – skal ind på ensartede regler for alle, og at noget af det provenu, som kommer ud af det, skal bruges til at forbedre reglerne for gifte pensionister. Disse regler blev nemlig under den forrige regering i sidste øjeblik forringet i forhold til, hvad de burde have været, kan man sige.

Det har det store Socialdemokrati overhovedet ikke haft lyst til at lægge stemmer til, trods det at ordningen er forhandlet igennem meget grundigt og – som sagt – i månedsvis. Det lykkedes ikke i den første samling, hvor jeg var minister. Så forsøgte jeg i den næste. Ingen har haft nogen ting at sætte fingeren på, men man vil bare ikke være med, når det kommer til stykket. Så jeg er da meget spændt på nu snart at høre fra Socialdemokratiet, hvad man tænker sig der skal ske med dette lovforslag. Eller har man mon et bedre? Fru Pia Gjellerup nærmest hoverer over, at vi har undersøgt kortmodellen. Ja, selvfølgelig, men det skal i hvert fald ikke ses som udtryk for, at nogen som helst i regeringen og for den sags skyld heller ikke i Socialministeriet synes, det er smart at begynde at udstede rationeringskort eller kort, der – som jeg har gjort rede for det i mit tidligere indlæg – i den grad ville kunne misbruges.

Jeg har ikke hørt en lyd om, hvad Socialdemokratiet forestiller sig vi skulle gøre til efteråret. Hvorfor skulle vi vente til efteråret med at gribe ind her? Hvad er det for nogle gode ideer,